ZANE GREY

REGELE COW-BOYLOR

COLECTIA WESTERN

ZANE GREY

REGELE COW-BOYLOR

Roman de dragoste şi aventuri în vestul sălbatec al Americii

V.2.0

V.2.0

Traducere de AL. M. DONICI

După volumul apărut la
Editura DANUBIA - 1941

Zane Grey (n. 31 ianuarie 1872 – d. 23 octombrie 1939) a fost un scriitor american, foarte cunoscut pentru romanele sale populare de aventuri şi alte povestiri care prezintă o imagine idealizată a Vechiului Vest American. *Riders of the Purple Sage* (1912) este cartea sa cea mai bine vândută. Până în 2007, au fost create pe baza romanelor şi povestirilor sale 110 filme, un episod TV şi serialul *Dick Powell's Zane Grey Theater* .

CAP. I

IDEEA LUI JOHN BUTTERFIELD

În anul de pomină 1872, America nu era nici pe departe ceea ce este în zilele noastre. Întinsele regiuni ale noului continent erau încă pustii sau populate de triburile indiene de piei-roşii care se luptau din toate puterile să împiedece pătrunderea civilizaţiei pe pământurile lor.

Primele cete de colonişti se stabiliseră pe coasta de est. E lesne de priceput deci că vestul şi nord-vestul continentului american râmaseră refractare invaziei de pioneri. Printre triburile cele mai înverşunate în a opri orice aşezare de oameni albi, se găseau în primul rând, indienii Dakota, ale căror pământuri erau situate la nord vest.

Sub conducerea şefului lor, Norul Roşu, indienii Dakota atacau fără încetare coloniile de pioneri instalate pe pământul lor, măcelărind nemilos pe oricine le ieşea în cale. Deadwood era, în special, ţinta atacurilor acestui trib. Nefericiţii colonişti îşi riscau averea şi chiar viaţa şi nimeni nu ignora faptul că o victorie a indienilor punea în pericol soarta întregului teritoriu.

Din acest motiv, preşedintele Grant acceptase cu entuziasm propunerea lui John Butterfield. Acesta concepuse un grandios proiect de realiere a statelor civilizate din Est cu centrele încă sălbatece ale Vestului printr-un serviciu de diligenţe. Pentru ca acest serviciu să poată exista, trebuiau să se făurească drumuri, pe care să

se înfiinţeze posturi indispensabile securităţii. Toate acestea necesitau o muncă importantă şi mai ales oameni al căror curaj şi cinste să fie deasupra oricărei aşteptări. John Butterfield ştia perfect de bine pe cine putea conta. Printre oamenii săi, tânărul William Gessup era cel mai bun.

— Gessup, spuse el adresându-se tânărului, am fost primit de preşedintele Grant. I-am anunţat că intenţionez să pornesc la pătrunderea în ţinutului Dakota şi că vreau să mă aflu în primul convoi regulat care va deservi Deadwood. Pricepi deci, dragul meu, ce trebuie să faci: Pleacă imediat spre Dakota, în cercetare. Vezi totul, aude totul, dejoacă proiectele criminale ale indienilor şi mai ales pe acelea ale anumitor oameni albi…

William Gessup murmură:

— Ale anumitor oameni albi?... Păi ce interes pot avea oamenii albi să ne pună nouă beţe în roate?

— Ei fac comerţ atât cu indienii, cât şi cu coloniştii stabiliţi în Dakota, unde nu au concurenţă. Îţi închipui deci că, în momentul în care toate oraşele coloniştilor vor fi legate cu centrele civilizate, se va stabili un comerţ liber care va înflori, pe zi ce trece, dar îi va ruina pe aceşti anumiţi oameni albi. Acum ştii totul; pregăteşte-ne drumul până la Deadwood, în cele mai bune condiţiuni.

William salută şi ieşi. Afară, un individ cu figură sinistră, îl aştepta ţinând doi cai de căpăstru. Acesta era Bob Gasey, ajutorul său.

Vă veţi întreba poate de ce William Gessup avea ca ajutor un individ al cărui aspect era mai mult al unui bandit decât al unui om cinstit? De!… Nu toată lumea are hainele unui marchiz, figura unui Don Juan şi purtări elegante. Şi apoi, pentru a spune totul, Bob nu fusese în totdeauna un model de cinste şi de scrupulozitate. Nu comisese nici o crimă, e drept, nici nu riscase spânzurătoarea, dar lăsat în mijlocul oamenilor de categoria lui, el furase împreună cu ei şi se bătuse zdravăn cu fel de fel de personaje sinistre, jucase, trişase şi, într-o zi, foarte puţin a lipsit ca să fie trimis la închisoare. William Gessup l-a scăpat atunci. Tânărul cercetaş al companiei transcontinentale de

diligenţe descoperise că Bob Casey are un suflet bun, ascuns sub obiceiuri urâte şi se hotărâse să-l redea muncii şi onestităţii. Ceea ce a reuşit perfect. Bob deveni un băiat de ispravă, devotat ca un câine şi nu se gândea decât la un singur lucru: să ispăşească greşelile trecutului devotându-se lui William.

Dar dacă sufletul i se purificase, exteriorul îi rămăsese acelaşi. Nimic nu putea împiedica ca Bob să aibă aparenţa unui bandit de drumul mare, de revoltat al societăţii, de urs neîmblânzit...

William Gessup îl găsi pe Bob exact acolo unde îl lăsase să-i păzească calul şi îl anunţă că vor porni amândoi în expediţie. Bob Casey răspunse fericit la gândul unor frumoase aventuri.

— Bine, William! La drum!...

William încălecă pe frumosul său cal alb, credinciosul şi inteligentul Tarzan, iar Bob pe murgul său şi după câteva secunde, amândoi galopau în direcţia vestului sălbatec.

CAP. II

UN FOC LAŞ DE REVOLVER

S-ar putea spune că Deadwood era un mic orăşel? Am fi exagerat. Închipuiţi-vă câteva case de lemn, unele destul de confortabile, altele suficient de mici, dar toate foarte modeste. Adunaţi casele ridicate pe cele două coaste ale unei văi precum şi pe cele pierdute în câmpie şi în pădure, adăugaţi un han, în care coloniştii erau fericiţi să se regăsească în sala comună şi vă veţi face o idee despre luxul care domneşte în acest loc retras.

Hanul era ţinut de omul cel mai bine văzut în Deadwood, acela care unise întotdeauna energiile locuitorilor şi menţinuse unirea tuturor în faţa pericolului, de Jonathan Gregg. Cu ajutorul soţiei sale, simpatica doamnă Gregg, el ştiuse să evite miile de certuri care se iveau, în fiecare zi şi să dovedească atâta fermitate încât îndrăzneala aventurierilor nu căpătase niciodată o turnură prea tragică.

Într-o zi, la epoca despre care vorbim, mai mulţi locuitori din Deadwood şedeau în sala comună a hanului. Unul din ei, Jim Stewart se plângea cu amărăciune de nenumăratele furturi a căror victimă fusese.

— Ştiu foarte bine cine a dat lovitura, spuse el. Şi de astă dată e desigur unul din banda lui Lespard. Ah! Acest mizerabil Jack Lespard… Ar trebui să-i gonim de aici pe el şi pe acoliţii săi. Nu crezi, Gregg. Că e timpul să facem ceva?

— Să-i gonim? Nu, sărmanul meu prieten, nici să nu te

gândeşti la asta, răspunse Gregg ridicând mâinile la cer. La cel mai mic gest din partea noastră, Jack Lespard va chema Pieile Roşii, aliaţii săi şi ce vom putea face noi în faţa unui atac? Vom fi exterminaţi până la unul. Mai bine să avem răbdare şi să aşteptăm ca proiectul lui John Butterfield să se realizeze. Nu uita că au şi început lucrările de recunoaştere a traseurilor. Când drumul va fi stabilit şi împrospătările se vor face normal, atunci vom fi mai tari şi vom putea lupta cu folos în contra oricărui aventurier.

Raţionamentul, deşi just, era departe de a-l convinge pe Jim Steward, om în vârstă, a cărui virtute dominantă nu era răbdarea.

— Serviciul de diligenţe! făcu el. Poţi să-l aştepţi mult şt bine. Niciodată nu se va realiza această dorinţă a noastră, a tuturor. Banditul de Jack Lespard a jurat să împiedice punerea în aplicare a proiectului.

Persoanele prezente îi aprobau fie pe unul fie pe celălalt dintre interlocutori. Mrs. Gregg, ea însăşi dădea din cap pentru a-l aproba, în totul, pe soţul ei. În orice caz toată lumea aflată în han era atât de atentă la discuţie încât nimeni nu auzi deschizându-se uşa şi nimeni nu văzu intrând un individ care se aşeză la o masă din colţ, privind întunecat. Noul sosit era însăşi Jack Lespard. Când auzi în ce termeni se vorbeşte de el, Lespard bătu violent în masă şi se adresă ironic mulţimii:

— Ah!... Sunt un bandit? Într-adevăr? Sunt tare încântat de aceste cuvinte. Aţi putea să-mi spuneţi însă cine a elaborat această opinie care mă flatează?

Vorbind, aventurierul făcu un rictus care spunea destul de multe asupra intenţiilor sale. Dar fără a se lăsa intimidat bătrânul Jim răspunse:

— Eu, eu am spus că eşti un bandit! Eşti inamicul coloniştilor americani. D-ta îi asmuţi asupra noastră pe indienii Piei Roşii.

Abia termină bătrânul Jim această frază şi un foc de revolver răsună. Sărmanul bătrân scoase un strigăt de durere şi îşi apucă braţul străbătut de glontele banditului. Jack Lespard rânjea, ţinând încă revolverul în mână. Înainte

de a ieşi, el se mai întoarse odată spre asistenţa uluită.

— Dacă mai vrea cineva un glonte tot atât de bine îndreptat, făcu el, n-are decât să se arate. E suficient să-l vorbească de rău pe Jack Lespard.

Apoi el ieşi şi fu văzut că se apropie de un al doilea individ, un metis; anume Freddy, care îl aştepta cu calul său. Amândoi se îndepărtară.

— Vezi, Gregg că am avut dreptate, spuse el cu vocea slăbită. Acest mizerabil va sfârşi prin a ne ucide.

— Ceea ce mă nelinişteşte, zise d-na Gregg, e că fratele tău Harry vine aici, la Deadwood, împreună cu toată familia. Gândeşte-te prin ce pericol va trece. Jack Lespard n-a lăsat, de multe săptămâni, nici un convoi să treacă.

— La asta mă gândesc şi eu, răspunse Jonathan Gregg. Din nefericire, vi-o repet, dacă vom încerca cel mai mic lucru contra lui Lespard, vom avea toată banda lui şi pe indieni în spate. Credeţi că suntem atât de numeroşi şi atât de bine înarmaţi pentru a-i respinge, fără să murim până la unul?

D-na Gregg îşi frânse mâinile neliniştită:

— Să ne rugăm lui Dumnezeu, făcu ea, ca să ne scape de încercări prea crude şi ca scumpa noastră Annie să ajungă până aici fără nici o neplăcere.

Toţi se descoperiră, în timp ce d-na Gregg, îngenunchie în sala hanului, invocând protecţia Domnului pentru sărmanii călători.

CAP. III

UN PLAN DEJUCAT

...În acest timp, călătorii se apropiau destul de încet pe interminabilul drum care trebuia să-i conducă la Deadwood. Când spunem un drum, e pentru a folosi o imagine înflorită. Deoarece acela numai drum nu era. Diligenţa în care se aflau vizitatorii aşteptaţi la Deadwood străbătea urmele trasate pe pământ de convoaiele precedente. Îi trebuia conducătorului o atenţie de fiecare clipă ca să nu se rătăcească.

Nimeni nu se gândea la vreun pericol, sau cei care se gândeau nu voiau să vorbească de el ca să nu-i înspăimânte pe ceilalţi. Erau două trăsuri. Într-una se găsea Harry Gregg şi materialul său, în cealaltă fiica sa Annie întovărăşită de mătuşa ei Eva. Ar fi prea mult să afirmăm că cea mai completă veselie se putea citi pe figura călătorilor. Lungimea drumului îi făcea indiferenţi pentru atracţiunile ce le oferea peisajul.

Să nu vă miraţi dacă tânăra fată şi doamna aceea puţin cam în vârstă se găseau în capul convoiului. Tanti Eva spusese:

— Nu mi-e teamă de pericol. Sunt curajoasă. Mi-e frică însă de ceea ce se poate întâmpla în spatele meu. Zece bandiţi cu figuri oricât de oribile, dacă mi-ar ieşi în faţă, nu mă pot înspăimânta. Aş muri însă de groază numai la gândul că o jumătate de criminal se poate afla îndărătul trăsurii.

Tanti Eva fu lăsată deci să treacă în capul convoiului. De altfel Harry Gregg afirma că nu vor întâlni nici un pericol şi că tot ceea ce se povestea despre Pieile Roşii sau despre

banditi nu erau decât poveşti bune de adormit copii. Această opinie nu era deloc pe placul Evei Gregg. Ea era o bătrânică cumsecade, o persoană serviabilă, cu suflet bun. Era însă dotată de la natură cu o fire romantică. Principala ei iluzie era de a se crede tânără şi frumoasă, foarte seducătoare şi perspectiva de a se găsi în faţa unui teribil şnapan de drumul mare care ar ameninţa-o s-o taie în două bucăţi dacă ar refuza să se mărite cu el, această perspectivă, spuneam, o umplea de o delicioasă teamă.

Astfel pentru a-şi înfrumuseţa lungimea drumului, această mică bătrânioară citea un roman pasionant în cursul căruia retrăia întâmplările unui feroce aventurier care terorizase pe vremuri întreg pământul: aceasta cel puţin era opinia romancierului.

Insensibilă la zdruncinăturile trăsurii, simpatica domnişoară bătrână clătina capul, cu cartea în mână. Nu i se putea vedea figura şi strâmbăturile pe care le făcea din cauza unei imense glugi care-i acoperea tot capul. Ea nu avea ochi decât pentru capitolele romanului. Ajunsese la punctul unde frumoasa eroină, Laura Say, devenea o pradă a faimosului brigand. Şi bineînţeles Eva Gregg se transformase, în gândul ei, în Laura Say, atât pentru că aceasta era minunat de frumoasă şi dotată cu toate calităţile cât şi pentru că ar fi voit să-l captiveze pe banditul în chestiune. Ea citi această frază: „Frumoasa Laura se mulţumi să surâdă. Era suficient ca să învingă cruzimea lui Roderick Dashford, acest om feroce în faţa căruia tremurau cele două continente…” şi ochii i se împăienjeniră de lacrimi. Suspină. Un suspin atât de adânc încât Annie fu trezită brusc din reveria în care se cufundase.

— Dumnezeule! făcu ea. Ce ai, tanti? Eşti bolnavă?

Eva Gregg îşi privi nepoata cu uimire şi răspunse:

— Eu bolnavă? Nu, precis nu, sunt beată.

Annie se linişti, dar mintea ei nu putea înţelege când şi cum se îmbătase bătrâna. Aceasta însă continuă, foarte calm:

— Beţia mea este beţia speranţei. Dacă vrei s-o înţelegi, poftim citeşte aici.

Annie citi pasajul care o emoţionase atât de mult pe mătuşa ei şi izbucni în râs.

Ea aruncă o privire împrejur. Nu văzu decât preeria întinsă şi la o oarecare distanţă primele tufe ale munţilor. Searbădul traseu urmat de diligenţe şerpuia prin ierburi şi nicăieri nu se zărea vreo fiinţă omenească; nici chiar cea mai neînsemnată siluetă a vreunui brigand...

*

*   *

Sosiseră pe pământurile indienilor Norului Roşu, aliatul lui Jack Lespard. Aci era locul cel mai des străbătut de banda acestuia. Jack ştia prea bine că Jonathan Gregg îşi aşteaptă fratele. Oricât de neînsemnată ar fi fost prada pe care o putea captura, tot merita să dea lovitura. După aceea, mărfurile şi materialul din cele două trăsuri cu care venea Harry Gregg le va vinde coloniştilor din Deadwood. Lespard şi complicele lui Freddy îşi ţineau coastele de râs, gândindu-se la această idee. Socotind că micul convoi trebuia sa se afle în apropiere cei doi bandiţi îşi luară măsurile pe care le stabiliseră dinainte.

Aceste erau foarte simple: era vorba să atace cele două trăsuri la trecerea lor printr-un loc bine ales, deoarece oferea un ascunziş admirabil pentru agresori.

— Deoarece acest blestemat de Jonathan Gregg este silit de tovarăşii săi să mă joace, trebuie să fac ceva ca să-l liniştesc. Toţi oamenii să se deghizeze, înainte de atac, în Piei Roşii. Se va pune astfel totul pe seama indienilor, iar noi nu vom avea nimic de suferit.

Banditul îşi frecă mâinile cu mulţumire. Apoi adăugă neglijent:

— Pentru această mică afacere cu Harry Gregg n-avem nevoie de prea mulţi băieţi. E inutil să asmuţim toată banda... câţiva numai vor fi suficienţi pentru a pune mâna pe cele două trăsuri.

Fără îndoială, Freddy era acela care se ocupa de transmiterea ordinelor acestui şef de bandiţi, deoarece a doua zi dimineaţa o jumătate duzină de falşi indieni pornea să încrucişeze drumul frecventat de convoaie. Întrucât

nimic nu trăda că este vorba de o savantă travestire, oricine ar fi putut crede că are a face cu veritabile Piei Roşii.

Ei ajunseră la locul ales unde îşi ascunseră caii şi se întinseră pe jos în aşteptare.

*

* *

Doi oameni ascunşi în dosul unor boschete de brazi observau de asemeni scena.

— Drace! făcu unul din ei cu vocea scăzută, sunt nişte oameni din tribul condus de Norul Roşu. Îi recunosc după costum. Ce aşteaptă ei oare aici?

Observându-i, foarte curând îşi dădură seama că aceşti indieni se instalează ca pentru o capcană, de fiecare coastă a pistei urmată de trăsuri.

— Bob, amice, spuse William Gessup, va trebui să le spunem vreo două vorbe acestor draci împieliţaţi. Avem destul timp să căutăm caravana pe care o aşteaptă şi s-o avertizăm de pericol.

William Gessup făcu o întoarcere şi învârtind deasupra capului lasso-ul, pe care-l purta întotdeauna pe grumazul calului îl azvârli înspre locul unde aşteptau falşi indieni şi trase brusc; nodul alunecos cuprinse umerii unuia dintre aventurieri. Acesta surprins scoase un strigăt. Alarmaţi, tovarăşii săi săriră în sus şi traseră la întâmplare. Bob le răspunse prin câteva focuri de carabină. Se auzi un nechezat de cal, se văzură nori de fura, luciri, blesteme, strigăte; totul fu însă atât de scurt şi, fără îndoială atât de neaşteptat încât falşii indieni fugiră abandonându-l pe banditul prins de lassou.

Bob îi urmări câtva timp dar, nevoind să-l lase prea multă vreme pe stăpânul său singur se reîntoarse la locul luptei.

William şedea visător în faţa unei magnifice diademe cu pene, podoaba obişnuită a capului la Pieile Roşii.

Captivul izbutise să evadeze; aruncându-se, îndrăzneţ, asupra lui William în momentul în care acesta voia să-l interogheze, reuşi să scape de strânsoarea frânghiei şi, nemaifiind împiedicat de nimic, încălecă pe cal, zbughind-o.

Gessup aruncă din nou cu lasso-ul după el dar de astă dată, din nefericire, nu izbuti să-i prindă decât coafura de pene. Omul fugea mai departe. Dar fără podoaba aceasta, avea un aspect atât de curios că tânărul cercetaş rămase foarte surprins. El îi explică lui Bob, la reîntoarcerea acestuia, ceea ce se întâmplase:

— E pentru prima oară în viaţa mea când văd un indian abandonându-şi diadema cu pene într-o luptă, spuse el. Şi tot pentru prima oară în viaţa mea când văd un indian cu părul blond.

— Şi eu tot aşa, răspunse Bob. Dar eşti sigur de ceea ce spui, William? Păr blond la o Piele Roşie? Ha! Ha! Ha!

Şi ajutorul lui William Gessup izbucni în râs fără să vrea William rămase gânditor. Apoi dădu din umeri. Fluieră după calul său şi curând o porni în direcţia estului…

*

*   *

Aşa se făcu că Eva Gregg, temându-se să nu vadă romanul palpitant pe care-l citea transformat în realitate, remarcă în faţa trăsurii doi indivizi a căror mină nu era deloc liniştitoare.

— Bandiţii! În sfârşit! strigă Eva Gregg pălind de… bucurie. Ah! Nepoat-o, suntem într-un pericol formidabil Surâde. Annie zâmbeşte, zâmbeşte…

Aplecându-se în afara trăsurii, ea azvârli în nasul celui mai oribil dintre cei doi oameni zâmbetele cele mai seducătoare, cele mai fermecătoare, cele mai irezistibile.

Trăsura se oprise. Cea de a doua diligenţă în care se afla Harry Gregg opri şi ea. William Gessup, căci el era unul dintre cei doi „bandiţi”, se adresă lui Harry:

— Îmi pare rău domnule, spuse el, dar va trebui să luaţi alt drum.

Harry Gregg nu privi cu prea multă încredere intervenţia tânărului cercetaş, atribuindu-i scopuri dubioase. El răspunse cu mândrie:

— Nu primesc ordine.

Primirea pe care o făcuse domnişoara din prima trăsură îl amuzase pe William. Aceea a lui Harry îl enervă. Nevoind să

dea explicaţii mai ample el lovi ostil pe ţeava carabinei replicând:

— Şi eu vă spun să părăsiţi repede drumul acesta şi să apucaţi un altul. Am aicea cu ce să vă conving.

— Bine, zise Gregg neliniştit, cedez dar numai forţei.

— Puţin importă, răspunse William.

Cercetaşul nu se putu împiedica să zâmbească văzând mina aiurită a ajutorului său faţă de primirea atât de amabilă a Evei Gregg. Ce făcea Bob sub avalanşa acestor zâmbete lipicioase? Nimic… era uluit…

Fără să se alarmeze de pericolele prin care trecea ajutorul său, William se grăbi să liniştească pe tânăra fată. Dar Annie nu-l asculta, cuprinsă de groază, sărise din diligenţă şi o porni în fugă, la noroc, spre pădure.

Ce făcu William? Făcu câţiva paşi repezi şi crac, lasso-ul său o prinse pe Annie imobilizând-o complet. Aceasta nu era nicidecum un motiv care s-o poată linişti pe tânăra fată. Cow-boyul se apropie de ea şi o privi ironic.

— Se pare ca ţi-e frică de mine, domnişoară, spuse el.

Ironia lui William se muie însă imediat pentru a face loc unei atenţii interesate. Această fată, era într-adevăr fermecătoare, cu atitudinea ei de pasăre prinsă în plasă. Palpita din cauza fugii şi a emoţiei. Se silea totuşi să pară curajoasă şi să impună omului pe care-l considera drept un mizerabil răufăcător. Privindu-i drept în faţă dispreţuitoare, ea trebuia să recunoască totuşi că nu era prea urât. În ciuda acestei păreri însă se putea foarte bine citi pe figura ei că se află în prada unei furii teribile.

— Lasă-mă! făcu ea bătând din picior. Brută. Sălbatecule!

William surâse şi îi scoase lasso-ul, apoi i se adresă cu politeţa cea mai desăvârşită.

— Şi acum, domnişoară, urcaţi-vă înapoi în trăsură.

Annie ezită şi rămase o clipă nemişcată, fără să răspundă.

Fără să scoată vreun cuvânt, tânăra se urcă în trăsură. Tanti Eva făcu acelaşi lucru, întrebându-se: „Ce o să se întâmple, Doamne”, avu însă satisfacţia să-l audă pe William Gessup spunând tovarăşului său:

— Vei conduce aceste doua trăsuri până la Deadwood, folosind drumul pe care ţi l-am indicat. Dacă banditţii aşteaptă în alta parte convoiul ca să-l atace vor trebui să sufle din buze.

Şi tanti Eva fu fericită să-l vadă pe brigandul ei ca escortă.

Bob căuta să evite însă privirile bătrânei deoarece atâta zâmbet îl înnebunise. Gemând se adresă lui Gessup:

— William, cu ce am păcătuit eu faţă de Dumnezeu ca să-mi arunce pe cap rechinul ăsta de femeie?

— Nu te plânge, ştrengarule, spuse William, nu vezi că bătrâna tanti e o femeie încântătoare.

— Desigur, răspunse Bob numai că renunţ la ea.

— Treaba ta, făcu William, ai grijă însă ca să nu li se întâmple nimic acestor două femei. Veghează asupra lor ca asupra mea.

Gessup salută călătoarele apoi pe Harry Gregg şi sărind în şeaua calului o porni în galop pe drumul cel mai scurt spre Deadwood, în timp ce la un semnal al lui Bob cele două trăsuri porniră pe o pistă lăturalnică dar mult mai sigură.

CAP. IV

TRUCUL LUI WILLIAM

William Gessup continuă să galopeze până la Deadwood. El intră în han, ceru o cameră care i se acordă numai decât fără a fi prea mult întrebat şi odată acolo se grăbi să recapete o înfăţişare mai civilizată.

Când reapăru în sala cea mare, bărbierit şi cu hainele curăţate abia îl recunoscură. Doamna Gregg se adresă unui vecin de masă întrebându-l dacă ştia cine este noul venit.

— Cred că l-am mai văzut acum vreo câteva zile, răspunse acesta. Era la mai multe mile de aici, la răsărit. Mergea însă repede şi nu prea dispus să lege convorbiri. Mă mir ce o fi venit să facă aici pe la noi. Dar iată-l, se apropie.

William venea spre ei. El se adresă doamnei Gregg:

— Fiţi liniştită, doamnă Gregg. Aceia pe care îi aşteptaţi vor sosi cu bine.

— Ce spui domnule? L-ai văzut? întrebă Jonathan Gregg.

— Da, i-am văzut şi vă pot asigura că foarte curând vor ajunge aici, o repet, sănătoşi.

*

*   *

…În timp ce se petreceau faptele de mai sus şi pe când convoiul lui Harry Gregg intra în Deadwood, nu fără emoţii, Jack Lespard fusese anunţat că doi necunoscuţi zădărniciseră atacarea convoiului.

El fu cuprins de o furie violentă. Cum? Au început să i se amestece deci în afaceri? Va putea dura acest lucru? Cine era atât de curajos ca să intervie în proiectele lui? Nenorocire acestuia!… Dacă-l va prinde, nu va scăpa viu din această aventură şi corbii îi vor mânca hoitul!…

Furios, sălbatec, se îndreptă spre cartierul său general. Era o casă făcută din trunchiuri de copac. În interior, domnea un oarecare confort, graţie prăzilor din numeroasele jafuri. Instalaţia acestei locuinţe nu costase prea mult, deoarece se afla într-un loc izolat.

Toţi oamenii lui Lespard erau acolo, aşteptând ordinele şefului. Acesta era într-un asemenea hal de furie încât fiecare cuvânt al său nu era decât o insultă.

— Sunteţi tâmpiţi şi laşi, făcu el. Şase oameni dintre voi nu pot să puie mâna pe două lepre de cercetaşi? Ar trebui cel puţin să ştim cu cine avem de-a face.

Freddy, metisul, interveni cu vocea lui plângăreaţă.

— Şefule, făcu el, nu crezi că trebuie să fie o manevră a faimoasei companii de diligenţe?

— Posibil! În orice caz trebuie să te duci la Deadwood să te informezi. Dacă aceşti blestemaţi necunoscuţi sunt ceea ce bănuieşti tu, se vor instala cu siguranţă la Gregg. În orice caz, tovarăşi, asta ne dovedeşte odată în plus care este interesul nostru. Trebuie să împiedicăm cu orice preţ organizarea serviciului de diligenţe. Acest serviciu e singurul care poate ajuta la colonizare… punând capăt comerţului nostru cu indienii. Acum mai mult decât oricând trebuie să-i compromitem pe indieni atacând convoaiele, deghizându-ne în Piei Roşii. Vom sfârşi astfel prin a declanşa un veritabil atac general din partea lor şi atunci adio Butterfield şi proiectele sale…

Adunarea se risipi. Freddy o pornise spre Deadwood şi cum până seara nu revenise, Jack Lespard se hotărî s-o pornească şi el într-acolo.

În orăşel animaţia era puternică din cauza sosirii convoiului lui Harry Gregg, escortat de un colos cu cap de bandit.

Ceea ce nu se înţelegea însă erau intenţiile acestui om cu siguranţă fără căpătâi. Briganzii îşi vor face oare cartierul general la Deadwood? Aceasta era întrebarea pe care toţi şi-o puneau cu groază.

Văzându-l însă pe William Gessup, care îşi recăpătase aspectul elegant, apropiindu-se de prima trăsură şi ajutând

domnişoarei Annie să coboare, se mai liniştiră. Tanti Eva coborî la rândul ei. Ea sări însă de gâtul ferocelui bandit, strigând:

— Ah! Individule fioros, tu faci să-mi sară inima.

Apoi Harry Gregg sări, la rândul său, din a doua trăsură şi se apropie să strângă mâna omului cu figura fioroasă ca şi pe cea a noului venit. Atunci veni uşurarea. În mijlocul viilor exclamaţii Jonathan şi soţia lui se repeziră înaintea noilor sosiţi.

— Dragul meu frate! Scumpa mea Eva! Mica mea Annie! Iată-vă în sfârşit. Cât am suferit aşteptându-vă. Am fost atât de neliniştiţi.

William făcu însă un semn, arătând la capătul scării pe un individ care intrase şi îi observase. Era Freddy ajutorul lui Jack Lespard.

— Ah! făcu Jonathan Gregg, iată încă o pasăre de pradă. Dacă el este aici, nici stăpânul său nu trebuie să fie departe. Nici nu l-am văzut intrând.

— E aici de mai multă vreme, dar se prefăcea că doarme, răspunse Gessup. Are un cap de care nu-mi reamintesc deocamdată unde l-am văzut. Ascultaţi-mă şi să vorbim despre lucruri indiferente… Un ceas mai târziu Lespard îşi făcu şi el intrarea în han. Deschise uşa brutal: aruncă o privire circulara în sală, făcu câţiva paşi, cu mâinile în buzunare şi rânjind, apoi se aşeză aproape de Freddy comandând o sticlă de gin.

Doamna Gregg îl servi fără să spună un cuvânt. Câteva persoane intrară la rândul lor şi îl felicitară pe Harry Gregg pentru fericita lui sosire. Felicitările reîncepură când îşi făcu apariţia Annie, întovărăşită de mătuşa ei. La vederea tinerei fete, Jack Lespard interveni şi el în discuţie. Ameţit de alcool, îşi făcu o intrare plină de insolenţă şi privi obraznic pe mătuşă şi nepoată. În faţa Evei Gregg, el pufni în râs, iar în faţa Anniei însă dădu din cap în semn de cunoscător, apoi râse iarăşi, spunând câteva glume de prost gust. Încurajat de tăcerea generală, el continuă:

— Înţeleg că iar v-aţi pierdut timpul discutând pe socoteala mea. Sunt însă binevoitor cu voi. Voi uita aceste

cuvinte. Tu însă Freddy eşti un servitor rău. Cum, soseşte o fată atât de frumoasă la Deadwood şi nu mă anunţi? E inexplicabil, prietene, sau ai îndrăznit să-ţi păstrezi fata numai pentru tine? Nu uita, Freddy că eu, Jack Lespard, sunt acela care trebuie să spună primul cuvânt. Te iert totuşi, băiat sălbatec şi haide să bem în sănătatea acestei tinere blondine.

Bineînţeles, Annie îl privise pe aventurier cu dezgust. Fizionomia beţivului exprima de la prima vedere, sentimentele cele mai josnice şi urâte. Reprimându-şi cu greu un tremur de repulsie, tânăra fată îi întoarse spatele şi fugi să se ascundă lângă unchiul şi mătuşa ei. Eva Gregg, impresionată de alura lui Jack Lespard. Decretă în mod hotărât, că-l preferă ca bandit pe Bob.

Cât despre Gessup, acesta pălise. Făcu doi paşi ca şi cum ar fi vrut să-l roage pe aventurier ca să nu se mai ocupe de Annie, însă renunţă. În gândul său se formă următoare idee: Lespard înainte ca el să-i poată spune măcar două cuvinte, va trage în plin cu revolverul. Trebuia să recurgă la un subterfugiu. Fără a avea aerul că vrea să se amestece, el trecu prin faţa lui Bob şi îi şopti:

— Prefă-te că eşti beat. Eu te voi împinge şi o să ne luăm la bătaie. Lasă-mă apoi pe mine să fac restul.

Bob se supuse, fără să mai aştepte. Cum tanti Eva suspina din ce în ce mai mult dându-şi ochii peste cap, el se întoarse brusc clătinându-se, făcu câţiva paşi, călcă peste picioarele lui William care-i împinse brutal, strigându-i:

— Nu poţi să fii mai atent, beţiv blestemat ce eşti?

Bob căzu. Se ridică cu greutate şi scoţând strigăte feroce, se repezi asupra lui William.

— Aşteaptă puţin, domnişorule. Crezi că mă înspăimânţi cu aerul tău de aristocrat? Am să-ţi dau o lecţie şi apoi o să sparg totul aici.

William Gessup părea că va fi năucit în lupta corp la corp care începuse. Pe jumătate strivit de Bob, el reuşi totuşi să se degajeze şi alergă spre Jack Lespard, strigând:

— Aşteaptă numai, brută cherchelită ce eşti, îţi trebuie o lecţie şi am să ţi-o dau!…

Apoi se adresă lui Lespard:

— Scuză-mă domnule, dar îmi trebuie revolverul d-tale.

Şi fără să aştepte răspunsul aventurierului, el îi puse mâna în centură, apucă revolverul şi începu să tragă în direcţia lui Bob. Toată lumea prezentă, îngrozită, începu să strige. Bob vocifera, spunând că nu se teme de nici un revolver şi că-l va sfârteca pe imprudentul care îndrăznise să-l atace.

Trebuia însă ca această poveste să capete un sfârşit; lucrul acesta se întâmplă când revolverul fu golit de gloanţe. Cei doi combatanţi, ca prin farmec, încetară să lupte, părând că au înţeles inutilitatea furiei de care fuseseră cuprinşi.

— Asta să-ţi servească de avertisment, imbecilule, spuse William.

— Şi ţie de asemeni, om fără creier, răspunse Bob. A doua oară te voi transforma în şuncă.

— Şi eu te voi jumuli.

Apoi, Bob trebui să reziste la asalturile de tandreţe ale Evei, în timp ce William se apropie de Lespard şi foarte amabil îi înapoie arma, a cărei magazie era goală.

— Mulţumirile mele, domnule, spuse ei cu un zâmbet în care greu s-ar îi putut bănui ironia.

Lack Lespard era furios, dar ce putea face neavând muniţii? Pricepuse oare jocul lui Gessup care n-avea de scop decât să-i consume toate cartuşele? El băgă revolverul înapoi în toc, cu un gest sec şi întrebă:

— Cine eşti?

— William Gessup de la Compania transcontinental de diligenţe.

Aventurierul îşi reprimă un gest de furie şi reluă:

— Trăsurile dvs. pot să se aştepte la cea mai călduroasă primire din partea noastră. Şi d-ta de asemeni, elegantule domn, vei avea o atenţie specială şi îmi va face plăcere să te mai întâlnesc.

Spunând aceste cuvinte, banditul avu un aer atât de ameninţător, că Bob crezu nimerit să facă astfel ca impozanta lui statură să se strecoare în mijlocul celor doi

interlocutori şi asta spre marea admiraţie a tantei Eva. Dar intervenţia era inutilă. Lespard dădu din umeri, aruncă o privire spre William şi părăsi hanul împreună cu Freddy.

Familia Gregg îl înconjură pe Gessup, mulţumindu-i pentru maniera elegantă cu care acesta îl dezarmase pe Lespard, Apoi doamna Gregg spuse:

— D-le Gessup, suntem fericiţi că avem în mijlocul nostru un reprezentant al Companiei de diligenţe.

O emoţie uşoară apăru pe figura lui William, când răspunse:

— Şi eu binecuvântez destinul care m-a trimis la Deadwood. Spunând aceste cuvinte, el se întoarse spre Annie. Privirea pe care i-o aruncă era atât de elocventa, încât fata roşi.

CAP. V

ATACUL DILIGENŢEI

Indienii îşi stabiliseră campamentul la o oarecare distanţă de Deadwood, pe versantul colinei abrupte, de unde vederea se întindea departe. Acolo ei erau la adăpostul oricărui accident de teren. Nimeni nu putea să vadă de jos, numeroasele corturi albe ale Norului Roşu şi ale oamenilor săi.

Câteva zile după evenimentele pe care le-am povestit mai sus, Jack Lespard se afla înaintea şefului indian. Venise acolo din mai multe motive. În primul rând pentru că urma sa primească un nou transport de arme, furate undeva, în depărtare, de asociaţii săi, al căror principal comerţ era furnizarea de cartuşe şi carabine, mult mai eficace de cât arcurile şi săgeata. Al doilea motiv era intenţia sa de a-l convinge pe Norul Roşu că e în interesul lui să înceapă lupta contra Feţelor-Palide cât mai curând.

Norul Roşu îşi primise oaspetele, aşezat după moda indiană în faţa cortului său, împreună cu ceilalţi şefi ai tribului. Când apăru Jack Lespard, indienii îl poftiră să şadă în faţa lor, schimbând numeroase formule de politeţă. Această ceremonie odată sfârşită, Norul Roşu îl rugă pe Lespard să vorbească.

— Şeful alb să-şi mărturisească dorinţele sufletului, spuse el.

— După cum am promis, răspunse Jack Lespard, am adus marelui şef Roşu armele care ucid din depărtare şi praful care face zgomot. Sper că aliatul meu va fi satisfăcut şi va putea învinge pe toţi inamicii săi, fără a-şi pune oamenii în pericol.

Aceste cuvinte fură primite cu satisfacţie. Lespard continuă:

— Ascultaţi acum cuvintele omului alb, aliatul vostru sincer, care vă vinde armele ce vă vor aduce puterea. Nu toate Feţele Palide sunt prietenele indienilor. Din contra. Aflaţi că dinspre răsărit se apropie cel mai teribil duşman al vostru: John Butterfield şi Compania lui de diligenţe. Oamenii albi vor invada pământurile voastre, sosind în grupuri numeroase. Acest fapt ei îl numesc colonizare. Veţi fi împuşcaţi pe terenurile voastre. Ce va rămâne pentru indienii Dakota ca mijloc de trai? Nimic. Indienii Dakota vor trebui să părăsească pământul strămoşilor lor sau să devină sclavii Feţelor Palide. Am zis!…

O oarecare agitaţie se iscă printre indieni. Norul Roşu ridică un braţ în aer, ca pentru a face tăcere şi spuse:

— Cuminţenia locuieşte în sufletul şefului alb, prietenul nostru. Ce trebuie să facem? Ce crede el?

— Trebuie ca indienii Norului Roşu să atace prima diligenţă care va veni la Deadwood şi să prindă pe şeful alb John Butterfield sau să-l omoare.

În acelaşi moment, un indian se ridică şi apropiindu-se de şefi, spuse:

— Buffalo nu este de părerea şefului alb, aliatul nostru.

Jack Lespard îşi reprimă cu greu un gest de nemulţumire.

Indianul îl observă. Buffalo era un om deştept şi cinstit, singurul şef indian de care se temea Lespard. El continuă:

— Buffalo crede că înainte de a dezgropa securea războiului în contra Fetelor Palide, indienii Dakota trebuie să-l aştepte pe marele şef alb Butterfield şi să afle de la el daca vine cu pipa păcii sau cu armele războiului.

La auzul acestor cuvinte, mai mulţi şefi indieni dădură din cap, ceea ce putea să însemne la fel de bine admiterea sau respingerea propunerii. Norul Roşu reflectă adânc. Deodată, el declară fără a se compromite:

— Norul Roşu este un Şef mare. El va cere Marelui Spirit să-i spună care este adevărul. Când Norul Roşu va cunoaşte răspunsul Marelui Spirit, îşi va spune decizia şefului alb.

El se ridică şi toţi îl imitară. Jack Lespard înciudat, se

resemnă să aştepte hotărârea Norului Roşu, salută pe marele şef Dakota şi se retrase împreuna cu oamenii săi. Ajuns la cabana de lemn, dădu frâu liber furiei.

— Ah! Nu mi-o cădea în mână vreodată acest câine afurisit care-şi spune Buffalo. Îl voi învăţa eu minte să se puie, în calea proiectelor mele. Băieţi, va trebui să vă deghizaţi din nou în Piei Roşii. Se va crede astfel că sunteţi cu adevărat sălbateci şi că vă aflaţi pe drumul războiului. Oricare va fi rezultatul luptei, indienii Dakota vor fi acuzaţi şi în contra lor se vor îndrepta represaliile.

În acelaş timp la Deadwood, Bob Casey care fusese în recunoaştere, se înapoia pentru a-i aduce lui William la cunoştinţă că John Butterfield va porni cu prima diligenţă.

Fără a spune nimănui nimic, William şi credinciosul său ajutor o porniră spre preerie.

Diligenţa lui Butterfield într-adevăr, prima din cele ce urmau să deservească acest drum, pornise spre Deadwood. Până la ultima staţie de legătură, totul se scurse în cea mai perfectă ordine.

Pentru a preîntâmpina orice primejdie, John Butterfield ordonase oamenilor săi:

— Luaţi muniţii cât mai multe. Ne vor fi poate de folos.

Prima parte a traseului se scurse fără nici un accident. El se adresă tovarăşilor săi care şedeau înapoia lui pe scaunele diligenţei:

— Vom sosi înainte de lăsatul serii. Opera noastră se anunţă ca o reuşită nesperată.

Pista disimulată în ierburile înalte şi pietrele presărate la tot pasul zdruncinau teribil pe călători.

— Proastă poziţie este aici, spuse conducătorul diligenţei. Dacă am fi atacaţi, nu ştiu cum am scăpa. Panta aceasta e tare păcătoasă.

Câteva minute mai târziu, când nimeni nu se aştepta, se auzi o detunătură. Apoi, încă una. Conducătorul, lovit în plin, se ridică în picioare şi cu un ţipăt de agonie, se prăbuşi de sus, în iarbă. Era mort. Înnebuniţi de cele două detunături, caii o luară la goană. Hăţurile alunecară pe jos.

— Suntem pierduţi! zise Butterfield. Peste câteva clipe

vom fi aruncaţi în prăpastie. Prieteni, rugaţi-vă lui Dumnezeu.

Atacul era dat de oamenii lui Lespard îmbrăcaţi în indieni. Când fură siguri că cei doi cai ai diligenţei îi vor trage pe călători spre o moarte sigură, bandiţii renunţară la urmărire.

William Gessup se afla în acele locuri, puţin mai la vale, de cealaltă parte a torentului. Când auzi loviturile de armă, dintr-un salt al calului, sări peste torent şi se găsi pe drumul pe care urma să sosească John Butterfield. Văzu diligenţa, a cărei cursă nebună îi lămuri pericolul apropiat. Îşi făcu imediat un plan de acţiune. Pornind în galop, în aceeaşi direcţie cu diligenta, se lăsă să fie ajuns de caii înfuriaţi şi, în aceeaşi clipă se aruncă la pământ. Cu o îndrăzneală formidabilă, se agăţă de spatele vehiculului. Riscând la fiecare clipă să fie aruncat cu capul în stânci, el alunecă până lângă cei doi cai din spate şi, neînfricat, sări pe spinarea unuia din ei.

Cursa nu încetini, Diligenţa alerga la dreapta şi la stânga, târându-se pe lângă marginea prăpastiei. La 50 de metri, mai încolo, văgăuna făcea o curbă bruscă unde diligenţa, fără conducător, urma să se prăbuşească cu siguranţă. Catastrofa era aproape... Dacă William nu reuşea să realizeze turul de forţă pe care-l încerca, John Butterfield şi tovarăşii săi erau pierduţi. Dar el reuşi. Călare acum, apucă hăţurile care se târau pe jos şi agitându-le deasupra capetelor celor doi cai din faţă, în dreptul prăpastiei, izbuti să cârmească la stânga, pe drumul bun.

William Gessup nu voia nici să se oprească, nici să încetinească alura formidabilă a galopului cailor, pentru a nu fi ajuns de oamenii lui Lespard. Bob fu foarte uluit văzându-l trecând călare pe unul din caii diligenţei, într-o goană sălbatecă... Nu-i rămânea nici lui altceva decât să încalece şi s-o pornească pe urma şefului său.

La Deadwood, unica stradă a orăşelului era înţesată de lume. Coloniştii răspândiţi pe tot teritoriul Dakota, preveniţi de sosirea primei diligenţe, ţinuseră să-l aclame pe John Butterfield. Hanul familiei Gregg era plin de lume. Coloniştii

înghesuiţi se agitau pe terasă şi priveau îngrijoraţi spre orizont.

Deodată cineva strigă:

— Văd ceva! Se pare că e o trăsură.

Toate privirile se îndreptară spre punctul indicat în direcţia răsăritului. Fiecare îşi dădu repede seama că punctul care apărea şi dispărea printre copaci era o trăsură cu patru cai. Câteva minute mai târziu ştiură precis că era diligenţă. Un murmur de veselie, care se transformă într-un tunet de aplauze şi de ovaţii, primi pe Butterfield, care cu pălăria în mână, zâmbind, coborî din trăsură. Acesta însă făcu un gest cu mâna pentru a cere linişte şi cu vocea puternică, ca întregul Deadwood să poată auzi, spuse:

— Prieteni, sunt mişcat de primirea voastră călduroasă. Dacă am ajuns până aici, nu mie trebuie să-mi mulţumiţi, ci lui William Gessup. Pe el trebuie să-l aclamaţi. Cu primejdia vieţii sale, m-a salvat de la o moarte sigură. Trăiască William Gessup. Hip, hip, ura!

Şi toată mulţimea repetă după el…

— Hip, hip, ura, pentru William Gessup.

William se îndrepta spre grajd şi numai auzea decât cu greu ecoul vocii lui Butterfield, care îi asigura pe locuitori că Deadwood va deveni cât mai înfloritor. Cercetaşul văzu în faţa lui, apărând o siluetă de indian. Primul moment de uimire odată trecut, el întoarse indianului salutul pe care acesta i-l adresase.

— Buffalo salută pe şeful alb, spuse Pielea Roşie. Tu curajos, cinstit.

— Şi eu îl salut pe Buffalo, răspunse William. Ce doreşte şeful indian?

— Şeful indian a aflat de atacul diligenţei cu Feţe Palide, dat de Piei Roşii. Buffalo poate însă să te asigure că nici un om al tribului său nici un alt indian al celorlalţi şefi roşii n-au dezgropat securea războiului. Cum poate să explice Faţa Palidă acest mister?

William Gessup îşi reaminti de uimirea pe care o încercase constatând că unul din indienii care l-au atacat fa prima zi avea părul blond. Era evident deci că oamenii lui

Lespard se deghizau în Piei Roşii.

— Poporul tău este păcălit de un aventurier. Am s-o dovedesc.

— Buffalo îţi oferă prietenia lui.

— Primesc cu plăcere. Vreau să fiu prietenul tuturor indienilor Dakota.

Cei doi oameni se despărţiră cu o călduroasă strângere de mână.

CAP. VI

LESPARD SE DEMASCĂ

Pentru a sărbători reuşita întreprinderii lui Butterfield se organiză în aceeaşi seară un bal în sala hanului Gregg şi sărbătorirea promitea să fie cât mai antrenantă. William o căută pe Annie. Ea era în fundul sălii, foarte tristă.

— Domnişoară, spuse William, te-aş ruga să-mi oferi un dans.

Annie era tristă pentru că îşi spunea: „Nu sunt bogată, aşa că nu am o rochie de bal. Cu rochia de călătorie voi fi searbădă şi nimeni nu mă va băga în seamă”. De aceea, ea răspunse:

— Mulţumesc, dar nu dansez.

Apoi îi întoarse spatele şi fugi. William rămase uluit. Sărmanul flăcău îşi închipuia că Annie conţină să fugă de el şi tristeţea i se coborî în suflet.

Deodată vocea lui John Butterfield răsună:

— Haideţi doamnelor. Azi e rândul dv. să vă alegeţi cavalerul.

Dacă cineva primi cu entuziasm această propunere apoi aceea era numai tanti Eva. Bătrâna domnişoară alergă grăbită să regăsească silueta impozantă a lui Bob.

Pe scurt ea îl strânse atât de tare şi îl devoră cu privirea atât de languroasă şi de pasionată încât sărmanului Bob i se făcu aproape rău.

Annie care se ascunsese pe galeria superioară a săli observă că Gessup, invitat la dans, acceptă să valseze şi o bruscă strângere de inimă o făcu să tresară.

— Ce? Dansează cu alta? Şi părea atât de trist când l-am refuzat. Nu trebuia să-l refuz. Şi… nu vreau să danseze cu

alta. Ce să fac?

Alergă în camera ei, deschise febril un cufăr şi scoase de acolo singura rochie, ceva mai elegantă, pe care o avea. Era simplă dar de bun gust.

— Cu atât mai rău, făcu ea Dacă n-o să-i placă rochia înseamnă că e un băiat căruia nu trebuie să-i dai atenţie.

Se îmbrăcă repede şi, când fu gata, coborî grăbită în sală. Dar abia deschise uşa şi se opri brusc. Jack Lespard întovărăşit de Freddy se afla în faţa ei, cu un surâs care o îngheţă de groază şi de dezgust.

— Ah! Ah! făcu aventurierul, iată pe copila visurilor mele. Am căzut deci foarte bine pentru rândul meu la dans? Deoarece damele îşi aleg cavalerul, e rândul tău, frumoaso, să mă inviţi.

Jack Lespard făcu un pas. Annie, a cărei retragere era tăiată, scoase un strigăt căutându-l cu privirea pe acela care putea s-o ajute. Dar ea era deja înhăţată de odiosul bandit.

Oricât de uşor fu strigătul scos de Annie, William îl auzise. El nu făcu un singur pas. Un lassou era atârnat de perete; îl desfăcu şi frânghia învârtindu-se deasupra capetelor căzu peste umerii lui Lespard, imobilizându-l. Cu un strigăt de furie acesta trebui să-i dea drumul fetei care alergă aproape de Gessup.

— Domnule Gessup, făcu ea plângând. Mi-e frică. Scapă-mă.

— Miss Annie, spuse William, nu te teme. De ce te-ai înapoiat în sală dacă nu vrei să dansezi?...

— Vreau... vreau... să dansez cu d-ta... spuse Annie. Adineauri mi-a fost teamă... Eram prea prost îmbrăcată şi credeam că n-o să-ţi plac...

— Asta-i motivul adevărat? întrebă William.

Furios, Lespard opri muzica şi spuse:

— Cetăţeni, ascultaţi-mă. N-am venit aici să caut ceartă nimănui dar nici nu vreau să mă las călcat în picioare de careva. Sosesc din campamentul indienilor. Ei bine, trebuie să vă spun că Norul Roşu şi războinicii săi nu se resemnează să părăsească terenurile în mâinile coloniştilor

de la răsărit. Sunt gata să atace Deadwood. Norul Roşu pretinde o garanţie a bunei voastre credinţe. El cere să-i fie predată Faţa Palidă graţie căruia diligenţa a putut sosi la Deadwood.

Un murmur surd se iscă printre cetăţenii din orăşel. Fără s-o părăsească pe Annie, William Gessup, strigă:

— Cine vrea să-i fiu predat? Norul Roşu sau Jack Lespard.

Lespard numai putu să se stăpânească şi scoase revolverul. Lovitură după lovitură, mai multe detunături ţâşniră pe rând. Gloanţele trecură printre William şi Annie care scoase un ţipăt ascuţit. Gessup sări asupra lui Lespard, acesta evită lovitura în timp ce Freddy puse piedică tânărului cercetaş care se prăbuşi. Când se ridică cei doi bandiţi fugeau. Îi urmări: ei fugeau în grabă şi se pierdură în noapte.

William sări repede pe cal şi porni pe urmele celor doi complici. Abia făcuse însă câţiva paşi că în spatele său ţâşniră o duzină de călăreţi. Erau oameni lui Lespard. Situaţia se schimbase şi din urmăritor, William deveni urmărit. Nu se putea salva decât printr-o fugă rapidă. Îşi înfipse pintenii în coapsa calului şi credinciosul animal se avântă…

Fu o urmărire epică. Curajosul animal zbura ca vântul, ca şi cum ar îi ştiut că salvarea stăpânului său depindea numai de iuţeala lui. Dar şi bandiţii aveau cai admirabili şi distanţa care-i despărţea de cercetaş nu se micşora. William îşi dădu seama că se află în pericol dacă Tarzan face un pas greşit. El uză de un şiretlic. Încetini, puţin câte puţin, alura. Urmăritorii crezură că-l pot atinge şi traseră.

Erau însă prea departe pentru a trage precis. William se prefăcu totuşi că e rănit. El se lăsă să alunece pe coasta calului… strigăte de bucurie izbucniră.

— L-am atins! Aşa-i trebuie! Ura!

Totdeodată, îşi încetiniră la rândul lor, goana cailor.

Tarzan goni mereu şi în curând dispăru în noapte.

Abia atunci, Gessup îşi reluă poziţia normală în şea…

CAP. VII

ÎN GHIARELE BANDIŢILOR

Zilele treceau şi tovarăşii aventurierului nu părăsiseră încă proiectul de a-l doborî definitiv pe cercetaş. Dar William era de negăsit. Unde se ascundea, oare? Lespard ar fi dat cât de mult ca s-o afle dar în ciuda tuturor eforturilor bandiţii nu descoperiră nici un indiciu.

— Să nu abandonăm cercetările, făcu Lespard, cu furie. Supravegheaţi-o pe tânăra fată din Deadwood şi într-o zi s-au alta, fără voia ei ne va conduce pe urmele acelui blestemat.

…Dacă bandiţii nu izbutiră să-l descopere pe Gessup, Bob Casey îl găsi foarte uşor: Prin intermediul lui Bob, Gessup ştia că John Butterfield conta pe el pentru a escorta echipa de muncitori care trebuiau să sosească. Tot astfel află că Annie stătea liniştită la Deadwood, unde Lespard nu mai revenise. La rândul ei, Annie il întrebase pe Bob dacă William era sănătos şi dacă va putea scăpa de sub urmărirea asasinilor.

Interesul pe care-l purta tânărului cercetaş o împinse să afle unde se întâlnesc Bob şi WIliam. Voia să-i ureze alesului inimii ei drum bun, înainte de a porni în întâmpinarea convoiului de muncitori.

Bob nu era singurul care ştia unde este Gessup. Cinstitul şi vicleanul Buffalo cunoştea de asemeni ascunzătoarea cercetaşului. Într-o bună zi cei doi se aflau faţă în faţă.

— Poţi să ai încredere în Buffalo, spuse indianul; el nu va spune nimănui că te-a văzut.

— În schimb eu, răspunse William, voi face ceva pentru tine şi pentru poporul tău. Urmează-mă şi n-ai să te căieşti.

El îl conduse pe şeful Pieilor Roşii până la un platou stâncos de unde putea să vadă fără a fi văzut câţiva oameni care aveau aparenţa unor indieni dar pe care ochiul său exersat îi recunoscu că sunt Feţe Palide deghizate… în mijlocul acestora Freddy, ajutorul lui Jack Lespard aştepta.

— Pricepi deci, întrebă William, pentru ce este făcut responsabil poporul tău de actele unui răufăcător?

— Tu eşti cel mai cinstit dintre şefii albi, spuse Buffalo.

În aceeaşi seară Annie părăsea Deadwood pe ascuns şi se îndreptă spre locul unde se întâlneau în fiecare noapte William Gessup cu Bob.

— Domnule Gessup, făcu ea când se găsi în faţa cercetaşului, mi-a fost atât de frică să nu ţi se întâmple ceva!…

Emoţionat, William o certă că a pornit noaptea prin aceste locuri pline de pericole.

— Dacă n-aş fi silit să plec imediat pentru a întâlni convoiul care mă aşteaptă, te-aş reconduce până la Deadwood. În orice caz pleacă repede. Îmi voi aminti întotdeauna de cuvintele d-tale…

Tăcerea se stabili din nou. Amândoi ştiau că fiecare din ei are să-i spună celuilalt atât de multe dar nici unul nu îndrăznea să înceapă.

— Deci… la revedere, miss Annie… şi pe curând.

— Pe curând, d-le William, revino cât mai repede.

Uşoară, tânăra fată dispăru în întuneric. Ea nu ştia că ticăloşii din banda lui Lespard o urmăriseră. Abia plecase fata şi banditii fără zgomot se aruncară asupra cercetaşului. De astă dată lovitura era bine pregătită şi William se văzu legat cu propriul său lassou.

Adus la cartierul general al lui Lespard, William fu aruncat într-o cabană. Trist, neştiind ce soartă îl aşteaptă, William nu vedea cum va ieşi din această încurcătură. Banditul nu-l va graţia. Sărmana Annie… Acum, abia acum,

el înţelegea că o iubeşte. Cât de trist este să mori în asemenea condiţiuni!…

Un zgomot uşor îi atrase însă atenţiunea. Un suflu se auzi de partea cealaltă a despărţituri butucilor care formau zidul cabanei. William rămase nemişcat în legăturile sale. În deschizătura uşii apăru o siluetă feminină. Era Annie!…

Curajoasa fată aflase printr-un mesaj a lui Buffalo că oamenii lui Lespard îl prinseseră pe William şi nu ezitase nici o clipă să încerce a-l scăpa. Dejucând toate supravegherile, ea izbutise să-l găsească. Îi tăie imediat legăturile.

Tocmai în acel moment sosi şi Lespard.

În aceeaşi clipă, William sări asupra lui şi o luptă sălbatecă se încinse sub ochii îngroziţi ai fetei. Rând pe rând William şi Jack fură deasupra dar, finalmente, nefericitul tânăr urma să fie ucis, deoarece Lespard îşi scosese revolverul din centură şi se pregătise să tragă. Fata văzu acest gest şi cu o mişcare de leoaică rănită se repezi între luptători, smulgând arma din mâna aventurierului. Lespard trebui să se predea. Gessup nu-l împuşcă imediat fiindcă se temea ca detunătura să nu-i atragă pe bandiţi. Trebuia să fugă cu orice preţ, altminteri şi viaţa Anniei era în pericol.

— Dacă ţii la viaţă, spuse William, te sfătuiesc să nu scoţi nici o vorbă.

Annie încălecă pe calul cu care venise până la cabană, iar William sări în şeaua lui Tarzan, continuând să-l ameninţe pe Lespard cu revolverul. Apoi cei doi tineri o porniră în galop.

— Annie! M-ai salvat! spuse William şi-ţi voi fi etern recunoscător.

El nu mai avu însă timp să-i vorbească, deoarece convoiul companiei de diligenţe îl aştepta de multă vreme. Trebuia să ajungă acolo cu orice preţ şi Annie, resemnându-se, îl lăsă să plece şi se înapoie singură la Deadwood… Se ştia iubită şi iubea la rândul ei. Asta-i dădea curajul necesar ca să poată aştepta reîntoarcerea cercetaşului.

CAP. VII

LUPTA CU INDIENII

Întoarcerea lui William se produse cu totul altfel decât era de aşteptat. Locuitorii din Deadwood, aşteptau sosirea convoiului... Deodată Bob strigă:

— Uite, miss Annie, îi văd.

— În sfârşit! D-zeu fie lăudat..

Dar John Butterfield scoase un strigăt de spaimă:

— Ajutor! Iată-i că sosesc, luptându-se. Sunt urmăriţi de indieni.

*

*   *

În dimineaţa aceleiaşi zile, Lespard veni la campamentul indian şi anunţă sosirea unui mare convoi de oameni din est care urmau să năpădească teritoriul războinicilor conduşi de Norul Roşu. Zadarnic, Buffalo declarase:

— Minte! Oamenii din est nu sunt inamicii noştri.

Norul Roşu răspunse:

— Norul Roşu ştie să deosebească prieteni de duşmani. Buffalo este liber să se ducă acolo unde crede că e bine. Faţă palidă, continuă el adresându-se lui Lespard, ţi-am auzit glasul. Chiar astăzi îi vom ataca.

Buffalo interveni din nou:

— Părăsesc campamentul. Tovarăşi de război, urmaţi-vă şeful.

*

*   *

...William Gessup care ajunsese convoiul se grăbi să dea plecarea pentru ca să poată sosi la Deadwood cât mai repede. Jack Lespard se decise să bruscheze lucrurile.

Împreună cu oamenii săi deghizaţi în indieni asaltă convoiul puţin înainte de sosirea la Deadwood.

În orăşel, rezistenţa se organiză imediat. Fiecare se baricadă în casă. Oamenii îşi apucară carabinele şi ascunşi în spatele ferestrelor erau gata să tragă.

— Economisiţi-vă muniţiile! le strigă John Butterfield. Hanul formă centrul rezistenţei. Convoiul intră în Deadwood urmărit de falşii indieni. Din diligenţe şi din case o vie avalanşe de gloanţe răspunse asediatorilor. Din cealaltă parte a orăşelului, oamenii Norului Roşu crezând că indienii s-au angajat în luptă alergară să le dea ajutor.

— Muniţiile sunt terminate, spuse cu groază Jonathan Gregg; să păstrăm cartuşe pentru a evita femeilor şi copiilor ororile captivităţii. Nu le vom lăsa să cadă de vii în mâinile indienilor.

— Curaj! strigă Bob tare, William Gessup a plecat spre cel mai apropiat post de împrospătare ca să aducă muniţii. Trebuie să rezistăm cât mai mult. Nu trageţi decât la sigur.

Annie căzu în genunchi murmurând:

— Doamne! Ajută-l să se înapoieze sănătos şi să ne regăsească pe toţi în viaţă.

De afară nu se mai auzi nici un foc tras de asediaţi. Cu pericolul vieţii Bob ieşi să ducă peste tot ordinul:

— Economisiţi-vă muniţiile, ajutorul va sosi curând.

În ciuda curajului şi răbdării avură destule ore groaznice de suportat. Numeroşi răniţi zăceau pe podea şi gemeau. Şi în zgomotul detunăturilor, strigătul de războiţi al indienilor Dakota continua să răsune:

— Yah! Yah!

*

*   *

…William trecuse prin mijlocul indienilor, ajutat de calul său. Apoi într-un galop deznădăjduit până la postul de ajutor, trecând prin defileurile cele mai abrupte, riscând să-şi rupă gâtul, el încercă să ajungă la timp. La postul de ajutor se afla o căruţă plină cu muniţii. Înainte de a pleca, William se repezi până la campamentul lui Buffalo. Gâfâind din cauza cursei sălbatece, cercetaşul strigă:

— Buffalo, războinicii Norului Roşu, înşelaţi de Lespard, atacă oraşul. Tu, care cunoşti adevărul, ajută-mă să salvez Deadwoodul.

— Războinicii mei şi cu mine te vom escorta.

Era tot ceea ce dorea şi William.

O cavalcadă furibunda se dezlănţui pe drumul spre Deadwood. Vor sosi oare la timp?

În ciuda curajului şi a abilităţii lor, rezistenţa asediaţilor slăbea, la Deadwood. Palidă, ca un cadavru, d-na Gregg întinse soţului ei un pachet de cartuşe:

— E ultimul, spuse ea. Celelalte rămase, sunt pentru noi…

În acelaşi moment un strigăt puternic răsună şi făcu toate capetele să se ridice:

— Gessup! Iată-l pe Gessup.

Era cercetaşul cu indienii lui Buffalo care se apropiau aducând muniţiile.

Pentru asediaţi, sosise momentul salvării. Dar pentru agresori dezastrul era iminent. Pentru Lespard mai ales acest ajutor însemna ruina definitivă a maşinaţiilor sale; Buffalo şi câţiva dintre războinicii săi îl căutară printre bandiţi. Jack Lespard văzându-i că se apropie începu să tragă asupra lor. Dar cu un strigăt puternic, ducând mâna spre gâtlej, el se prăbuşi lângă Freddy…

Lupta încetă brusc, din ordinul Norului Roşu, care avusese o nouă explicaţie cu Buffalo la care participă şi Gessup.

EPILOG

Fără să ştie când, cei doi tineri se găsiră unul în braţele celuilalt.

Din han, toată lumea îi privea. Iar John Butterfield îi spunea lui Harry Gregg:

— Cred că dacă civilizaţia şi progresul sunt în marş către Deadwood şi întregul Far West, amorul s-a şi instalat aci.

Stoic, Bob se resemnase să suporte curtea lui tanti Eva şi de acord stabiliseră data nunţii în aceeaşi zi cu a lui William cu Annie.

SFÂRŞIT

CUPRINS

